

Φασουλῆς καὶ Περικλήτους,
ὁ καθέννας νέτος σκίτος.

Φ.—Ἦλθε λοιπὸν κ' ὁ Τσάρβετις ἐν τελετῇ μεγάλῃ...

Π.—Ἦσουν καὶ σύ, βρῆ Φασουλῆ;

Καὶ τὸ ῥωτῆς, χαμέλι;
κ' ἔδω καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ τὸ ἕκανε καρτέρι
καὶ συνεζήτη δι' αὐτὸν πῆς εὐγενεῖς πολίτης...

Ἐξήλθε οὖν σ'ὸ πέλγος δ' Μ α υ ρ ο θ α λ α σ σ ῖ τ η ς
καὶ τραχητήρια κἀμποσα κ' ἡ μοῖρά μας ἡ μαύρη
καὶ τὸν Κ ο ρ ν ἰ λ ω φ ἔφαχνε τοῦ Διαδόχου ναύτη,
μὰ καὶ με βάρκακι μερικὸ ἐπῆγαν παραπέρα
γιατ' ἦτανε καλὸς καιρὸς κ' ἀνοίξεως ἡμέρα.

Ὁ δὲ Κ ο ρ ν ἰ λ ω φ, Περικλή, μετ' οὐ πολὺ ἐφάνη
κ' ἀναταράχθ' ἡ θάλασσα καὶ ὄλο τὸ λιμῆνι,
καὶ μ' ἔδωκες μάστιγι βρασιλεῖς ὁ Τσάρβετις ἐβγήκε
κ' ἡμεῖς μ' αὐτὸν κ' αὐτὸς μ' ἔμας τὸν διαβολὸν τοῦ
καὶ τόσος ἐνδοσιασμός ἀνὰ τὸ πλῆθος ἦτο [βῆκε,
καὶ σ'τὰς κεραιὰς μερικὸ ἐξερβολούσαν ζήτω,
καὶ τότε ἀπὸ κἀμποσα μαρδίνια καίκα
βγήκαν βρακάδες μερικὸ μετὰ ταρβὰθ μανίχια
κ' ἐκτύπησαν τὸν Τσάρβετις μετὰ ἀδιαφορίαν
καθὼς καὶ ὅλης τῆς Αἰθίης τὴν ὑψηλὴν γορεῖαν,
καὶ πάντα τὰ πληρώματα εἰς τὰς κεραιὰς ἦσαν
καὶ καραβόσκυλα πολλὰ ἐγαυγίαν μετὰ λύσαν,
καὶ σ'τὸν λιμῆνα τῶν Ἄλων
ἦνῆκαν ἄλλα τῶν ἄλλων.

Ἐξήλθε οὖν ὁ Τσάρβετις ἐν τελετῇ μεγάλῃ
μ' ἕνα καρβουκί Ρουσόικο ἀπάνω σ'τὸ κεφάλι,
παντοῦ δ' ἐγένετο δεκτὸς μετὰ πολλῆς ἀγάπης,
ἐστρώθη δὲ πρὸς χάριν τοῦ καὶ τῆς Παρισίας τάτης,
Κοζάκου δ' ἔφερε στολὴν ἀπὸ τὰς θαυμασίας,
ἀλλὰ κ' ἐπιτιμῶντο μετὰ παρῶφας κλουσίας,
καὶ τῶν Ρωμηῶν λαχτήριον ἡ ἱσημας καρδαίαις,
κ' ἔβησαν οἱ μπακάληδες μετὰ ἀπληταῖς ποδιαῖς,
ἐνθὲ δὲ ἄλοι, Περικλή, τὸν ἔβλεπαν σ'τὸ στόμα
ὁ Τσάρβετις τῇ μύτῃ τοῦ βαστοῦς ἀπ' τὴ βροῦμα,
καὶ σ'τὸν λιμῆνα τῶν Ἄλων
ἦνῆκαν ἄλλα τῶν ἄλλων.

Εἰς δὲ τὸν Σιδηρόδρομον μεγάλαι ταραχαί...
ἐκεῖ τὸν ἐπεδέχθησαν τοῦ κράτους αἱ ἀρχαί,
πᾶς κύριος σημαντικός, πᾶς ῥέκτης εὐπατείδης,
τῶν Ἐδελπίδων ἡ Σχολῆ κ' ὁ Παρασκευασθῆς, κἀνε
κ' ὁ Βασιλεὺς σ'τὸν Τσάρβετις πολλὰς συστάσεις κἀνε
καὶ τέλος, θεῖα χάριτι, καὶ σ'τὰς Ἀθήνας φθάνει.
Τότε δὴ τότε χαλασμός καὶ τρέξιμον ὀδόντων,
ἐκεῖ παρήσαν, Περικλή, πολλοὶ τὸν πρωτεύοντων,
κ' ὁ Τσάρβετις ἐκτύπησε μετὰ τῶσον θαυμασμόν
τῆς ἀθανάτου πόλεως τὸν ἔξωραϊσμόν.

κ' ὁ Δήμαρχος τῶν Ἀθηνῶν ἐν τόσῃ συγκινήσει
ἀπὸ κοντά τοῦ ἔτραχε γιὰ τὸν προσφωνήση,
κ' ἐν μέσῳ τῆς ὀχλοβοῆς κ' ἐκεῖνης τῆς ἀντάρας
φορτώθηκε σ'τὸν Τσάρβετις μετὰ λόγῳ μίαις πεντάρας.
Ὁ μὴν τὸν ἐχαίρετσε μετὰ χαρᾶς τἀκέραι,
τὸ ἐχαίρετα δὲ κ' αὐτὸς μετὰ τὸνα μόνον χέρι,
γιατὶ τὸ ἄλλο, Περικλή, τὸ εἰς εἰς τὴ μύτη...

Π.— Ἀλλὰ γιατί, βρῆ Φασουλῆ;

Φ.— Διότι, βρῆ κοπερῆ,
ὁ Τσάρβετις τῇ μύτῃ τοῦ βαστοῦς ἀπ' τὴ βροῦμα
κ' ἐξηκολούθησε κ' ἔδω τὴν κρατὴ ἀκόμα.

Π.— Πᾶ!

Φ.— Τὶ φωνάζεις ἔτσι μπᾶ... μπᾶ! μπᾶκα καὶ κασ-

Π.— Ἄλλὰ τὸν εἶδες, Φασουλῆ;

Φ.— Μὲ εἶδε καὶ τὸν εἶδα,

καὶ δὸς τοῦ ζήτω μετὰ φωνιὰ καὶ μετὰ βραχνάεις φωνάρας,
ποῦ ἔλεγες πῶς ἔβγαν μετὰ λῆδι ἀγκινάρας.

Ὁτῶα λοιπὸν ὁ Τσάρβετις τὴν πόλιν διέλασας
καὶ ἀρκετὰ συγκινηθεὶς καὶ ἀρκετὰ γελοῦσας
εἰς τὸ Παλάτι ἐφθασε μετὰ πολλοῦ μαμῆτου
κ' ὁ Βασιλεὺς τὸν ἐκίσειε εἰς τὰ δομῆτά του.

Ἐν τούτοις πλῆθος, Περικλή, ἀνθρώπων διαφόρων
ἐγύριζε περιστρογὸν ἐκτὸς τῶν Ἀνακτόρων,

κ' ἐπρόσμενε τὸν Τσάρβετις ἡ μοῦρη κάθε μύτη
καὶ βῆγ' ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ ρούβλια μὲ τὸ εἶπῃ,

κ' ἐγὼ μετὰ τὴν χρῆσθην καὶ ἀγαθὴν ἐλπίδα
ἐκτύπησε τ' Ἀνάκτορα, μὰ τίποτα δὲν εἶδα.

Τοιαῦτα τὰ τοῦ Τσάρβετις ἐν ἀσῶν συντομῆι,
καὶ τώρα πάλιν γίνεται μεγάλη τραχημία,
διότι χθὲς κατέφθασε σ'τὸ Ἄστου ρωμῆος

κ' ὁ τῆς Δανίας Βασιλεὺς κ' ὁ Χριστιανὸς
τὸ Βασιλεὺς ὁ πατριλαμπρόν κατέχων θρόνον,

καὶ τρισμακάριος καλοπῶς τοσοῦτον δυσεγγόνων,
μάγισος πατεροφιλίας ἐν ῥέγκιμπος ἀτάβης,

μὰ δὲν ἔμπορεῖς Λατινικὰ εἶναι κατὰλαβῆς.

Καὶ ἦτο πλῆθος κάμπολου ἐκ πάσης ἡλικίας
καὶ ὁ Χατζηρῆμῆτριος ὁ τῆς Δανιαρχίας,

καὶ μετ' αὐτοῦ παρίστατο σ'τὴν χαούραν τὴν πολλῆν
κ' ὁ νέος Ὑποπρόξενος, ἀλλὰ χωρὶς στολῆν,

κ' ἐγὼ τιμῶν καὶ τὸν Δανὸν καὶ ἄλλην τὴν Ἑλλάδα
μετὰ τοῦ Σκουλοῦθη ἔτραχε τὴν δανεικὴν βελλάδα,

καὶ τοῦ Δανου Χριστιανοῦ ἐσάστειο ὁ νοῦς
μ' ἔμας τοὺς Ἑλληνοπαῖδας καὶ τοὺς Χριστιανούς,

ἡ γῆ δ' αὐτῆ τῶν ἀγαθῶν κ' ἦμῶν τῶν ψωραλέων
Ἄτοκρατόρων ἔβγινε κοίτης καὶ Βασιλέων

κ' ἀκούει ἐκ τῶν οὐρανῶν ἀγγέλων συναυλίας...
μὰ ἔφθασε μετὰ τὸς Δανούς κ' ὁ Πρίγκιψ Ὀθαλίας,

ὁ δὲ Μεγαλειότατος κ' ὁ κόσμος δὲν προσφθάνει
τὴν πρέπουσαν ὑποδοχὴν οὐ ποῖον ἀ πρωτοκλήν.

Καὶ δὲ αὐτὸν συνέβησαν τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
προσφωνήσας Φιλιμῶνος, παρτάς, κανονίδια,

καὶ σ'τὸν λιμῆνα τῶν Ἄλων
ἦνῆκαν ἄλλα τῶν ἄλλων.

Π.— Καὶ ὄρεο τρεῖς σ'τὸν ἀφάλων.

Ἄ ὁ κὺρ Μπουλίκης ὁ Σταυρῆς, γνωστὸς εἰς ἔδωκε πλέον,
ὁ δίδων τόσας δωρεὰς εἰς τέκνα Βασιλέων,
ἀπὸ μικρὸν πρὸς τὸν Ρ ω μ ῶ ἔν ὑγνώμοσύνης φόρον
πενήνια φράγκα ἔστελε σ'τὰ Φασουλῆκα δῶρον.